# ANTILUMEA

*de Adrian Buzdugan*

Probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic, dacă taică-său nu i-ar fi adus din milă la aniversarea celor cinci ani de copilărie nefericită un robot furat... Peste numai trei zile, jucăria costisitoare a fost restituită magazinului păgubit, iar tatăl – azilului de securitate maximă din care fugise. Acesta a fost, de fapt, momentul care l-a schimbat pe micuţul Daniel; privirea sa ceţoasă, melancolică, brusc devenită fixă şi cercetătoare, s-a aşezat nesăţioasă pe lucrurile din jur! Copia robotului răpit a fost reconstituită rapid din electrocasnicele disponibile. Era însă mult mai înalt şi mai periculos: după ce i-a pus bateriile, curtea şi maşina vecinului au fost pârjolite, iar fratele mai mare electrocutat letal. De la aşezămintele cu garduri electrificate a fost salvat de o şcoală obscură pentru cei cu IQ de platină.

Eu am avut şansa să îl întâlnesc la Facultatea de Inginerie şi Mecatronică din Potsdam. Făcuse deja o avere din vopselele termocromatice şi camerele foto termice, întrucât primul doctorat îl obţinuse în domeniul vast al glaciologiei, cu teza *Despre albedo şi conductivitatea termică ascunsă*.

Inventase deja creionul cu un singur capăt şi ţigara cu trei, pentru fumătorii grăbiţi, un ochian cu trepied mobil de văzut bezna de dincolo (topit în secret de Biserică), drapelul cameleonic şi un convertor de temperament. O brevieră, care împrăştia o putoare insuportabilă, odată ce sesiza că o discuţie trenează, e inutilă ori de umplutură, salvând astfel timp preţios. Tot lui îi aparţinea paternitatea jocului *Xantipol*, pentru relaxarea bibliotecarilor. Doi cilindri magnetici încapsulaţi în plastic se fugăreau pe o tăviţă învârtită manual. Făceai pariu că la a treizecea tură se inversează ordinea pentru a cincisprezecea oară şi câştigai.

Pusese la punct şi o cutie chirurgicală micuţă, *Hypercrat*, cam de două palme, care făcea operaţii instant. O puneai în locul unde simţeai durere şi aşteptai să se aprindă ledul verde când totul se termina! Nefiind testată decât ocazional, estimase că nu poate porni în cazul a doi-trei pacienţi la suta de mii, atunci când chip-ul considera că operaţia nu ar fi o reuşită şi refuza intervenţia. Nu i-a patentat-o nimeni, invocându-se varii motive: ba că bâzâie, ba că indicaţiile nu sunt scrise mare pe butoane, sub butoane...că are colectorul pentru extirpări prea

mic, prea mare, pus în lateral etc. Tâmpit să fii să nu-ţi dai seama că odată ce această maşinuţă ar fi intrat în comerţ la preţul aproximativ de 100 USD, principala afacere a lumii medicale s-ar fi prăbuşit. Colegiile medicilor, pline de indignare, insistaseră pe impactul social negativ, numărul mare de şomeri de lux pe care l-ar fi generat… şi alte fleacuri!

Realizase şi un spoveditor digital, nu mecanic, ca ăla cu fise făcut de catolici prin anii ’50. Aparatul în sine era dispus sub un scaun cu zbâcuri şi cu suport moale pentru cap. În cazul acestei blasfemii, reacţiile adverse au venit nu neapărat din partea Ministerului Cultelor, cât din partea găştilor de psihoterapeuţi, care-ar fi rămas fără răspuns la întrebările despre mamele altora… Un *extinctor ecologic*, care distrugea absolut tot ce atenta la integritatea Naturii naturale: pungile de plastic, pet-urile, mucurile de ţigare, petele de petrol, întreprinderile poluante şi orice tip de noxe. Nu a intrat în producţia de serie, deoarece apăruse o problemă: coroda oamenii care nu protejau mediul înconjurător sau marii consumatori de hârtie (profesori, funcţionari, scriitori, graficieni etc.), categorisindu-i inferiori florei şi faunei. Mai imaginase un traducător automat cu modulaţii intertext, un aparat de depistat purici, *acceleratorul gnosologic* pentru făcut de-adevăratelea doctori în ştiinţe şi un antivirus care depista inclusiv sursa lansării virusului, complementar, ştergând orice fişier piratat.

Pentru a uşura societatea de o povară, concepuse şi *spartan frontal*, o şapcă cu biocurenţi τ. Cei cu C.E.S., deficienţe psihice sau motorii o puneau pe cap şi creau impresia normalităţii. La un preţ derizoriu, sefe-ul lui Haniak a dus la avantaje macronomoeconomice imense. Până acum se ştie că nu a mers doar în cazul lui Akir Ekian din Iaşi, căruia răutatea lăuntrică îi comandă să rămână anormal, o postură pe care o apreciază mai convenabilă şi mai profitabilă!

Poate că ar mai trebui amintite: *compensatorul ozonic*, la a cărui punere în funcţiune a căzut curentul electric în toată emisfera nordică, *oikeopragul,* cel care după o scurtă analiză a calităţii sinapselor dădea verdicte în privinţa a ceea ce trebuie să faci în viaţă (nu mă mai opresc aici asupra jenantului incident cu regina Marii Britanii…), vaccinul pe bază de serotonină glutamată contra mâniei, această pasiune demolativ-antisocială,

şi *altipetax*-ul, cu care se puteau studia white holes-urile nedescoperite încă.

Într-un hangar ţinea şi un perpetuum mobile incomplet. Socotise el că se va opri undeva cam peste 2317 ani. Mulţi vecini puteau să confirme că o dată la vreo două luni, un resort puternic şi zgomotos dădea un pendul greu peste cap şi îl antrena din nou într-o mişcare hipnotică.

Mâna-i era tăiată de la jumătatea antebraţului, de când testase – cu frică, cum mărturiseşte – un *teleportor bosonic*. Capătul, tăiat perfect şi uşor fluorescent, intrase în inventarul său de s.d.v.-uri, ca suprafaţa cea mai lipsită de asperităţi şi interstiţii de pe mapamond.

Avea însă şi o serie de invenţii problematice.

Prima invenţie cu adevărat periculoasă pentru el a fost maşina cu scuipat, o berlină clasică ce consuma doar 25 ml de salivă la suta de kilometri. Marii industriaşi şi petrolişti, corporaţii internaţionale şi pro-globalizatori stupefiaţi au tocmit filiala bosniacă a Camorrei să-i facă felul. Decalarea sa temporală l-a ferit de gloanţele lunetiştilor şi mitraliorilor, căci încercarea relativ nereuşită a unei maşini a timpului îi indusese reflexe pretimpurii, matrixiene (oricum, era vizibil că vorbeşte cu vreo câteva secunde bune înainte de a gândi). Maşina, reclamată ca furată, însă nedeclarat vândută americanilor, se pare că a salvat omenirea de la întâia sa invenţie potenţial genocidică *en ensemble*.

Nu mai mare ca un diplomat, aparent inofensivul Muzantic conţinea un scaner ocular, un minicomputer, soft-ul aferent şi o manetă demontabilă.

Eu conectasem scanerul, tastasem Erato 16 şi-mi dăduse:

*pe păr ţi-am pus un nufăr,*
*pe frunte, frunze de măslin,*
*pe sprâncene flori albe, de câmp,*
*pe ochii tăi negri n-am pus nimic.*

*pe buze ţi-am pus trandafiri fără spini*
*şi te-am rugat,*
*„Taci! E un descânt...”*

*pe gât o ghirlandă*

*cu garoafe şi frunze de nuc*
*şi sânii i-am înconjurat*
*cu busuioc.*
*pe tors şi pe coapse,*
*flori de portocal,*
*iar genunchii i-am prins*
*în magnolii şi sâmburi de rodii.*

*sub tălpi ţi-am pus toporaşi*
*ca mersul tău să se odihnească*
*şi liniştea să-ţi fie parfumată…*

La *Urania* Albastru 2 îmi afişase:

*hău negru toate le-nfăşoară,*
*unele-adânc în moarte*
*sunt ascunse,*
*iar calea înspre ele*
*e plină de nimic.*

Rezultatele erau unice, funcţie de datele şi apetenţele individului. Tastând tot *Urania* Albastru 2, unui amic îi crease:

*corzi nevăzute*
*ori formule îmbinate perfect*
*nu-l pot cuprinde încă…*
*într-o buclă nesfârşită*
*de furii neînlănţuite*
*urzeşte câte-o clipă-n care,*
*din haosul ce vine*
*să rămâie doar un fir.*

Pe *Eutherpe* 117 venise o muzică divină, care sfărmase continuumul spaţio-temporal în mii de bucăţi enyace, interconectându-le şi intermodelându-le în stări, amintiri, viziuni şi fantasme extatice…

Problema a apărut însă în sectorul *Clio*.

Aici alegeai combinaţie de 3-4 *puncte condiţionale*, spre exemplu: *Ce s-ar fi întâmplat dacă: Enola Gay* s-ar fi prăbuşit înainte de lansarea bombei atomice, Otto von Bismarck s-ar fi înecat la 11 ani în lacul Schönhausen şi Falcon Scott ar fi atins Polul Sud înaitea lui Amundsen, conectai scanerul ocular, reglai coordonatele şi pentru câteva ceasuri o *realitate hologramatică complementară* te învăluia, aducându-ţi răspunsurile.

Puteai să întrevezi o lume mirifică dacă alegeai ca împăraţii romani din secolul al IV-lea să nu fi impus ca unică religie oficială creştinismul sau ca Europa să nu fi fost lovită de ciumă de trei, ci de zece ori! Pentru o lume perfectă însă, trebuia să optezi ca mayaşii să-i fi oprit pe tolteci în secolul al X-lea, Wat Tyler să-l fi ucis pe Richard al II-lea, Taiwanul să-şi fi păstrat independenţa, iar Burgoyne să-l fi învins pe Gates la Saratoga.

Voiai să vezi cum ar fi împărţit aliaţii Europa dacă ar fi capturat podurile olandeze sau Stauffenberg ar fi reuşit atentatul împotriva lui Hitler? Cum ar fi arătat lumea fără bolşevici, dacă Denikin ar fi câştigat bătălia de la Orel? Nimic mai simplu! Trăgeai de manetă şi apăreau proiecţiile *transcripţionate în real*.

Poate că totul ar fi dus doar la prăbuşirea canalelor comerciale şi a divertismentului de calitate îndoielnică, asta dacă nu le-ar fi testat şi agenţi specializaţi de la N.S.A.…

Două baterii de *muzanticuri* băgate pe *Clio, criza rachetelor din Cuba*, galben-van Gogh au dus la masive *deplieri temporale*. În cursul experimentului, preşedintele american aflat în Coreea de Nord la o conferinţă de presă tot apărea şi dispărea ca la circ!… La un moment dat, în locul lui a apărut chiar un alt individ, care vorbea nervos în germană… Oricum… nu e prea clar ce s-a mai întâmplat şi nici dacă într-o realitate alternativă al III-lea război mondial a avut sau nu loc… Turbulenţele historiale care erau să schimbe lumea din temelii (sau o schimbaseră deja…) au fost şterse cu totul – cel puţin aşa se crede – prin intermediul producţiei haniakiene furate…

Când a anunţat că mai are puţin şi definitivează un *dezamorsor nuclear de joasă conturbaţie fotonică*, nici nu l-au mai întrebat ce face! I-au distrus şi planuri şi tot, i-au retras cetăţenia de onoare oferită de oraşul Zalău şi i-au *interzis* să mai născocească ceva!

Sictirit, o vreme a lucrat la tratatul de psihologie aplicată *Descrăcănarea prăpastiei dintre iubiţii care se ceartă des*, din care am citit câteva pagini, dar n-am înţeles nimic. Formulele trigonometrice scrise în pentametru iambic ridicau anumite dificultăţi psihologilor de ocazie, necunoscători ai dialectului catalan.

Ca asistent şef, ce nu mai primisem leafa de două luni, m-a îngrijorat starea lui decrepită.

— Măi, Zweistein, l-am luat eu într-o după-masă, ce se întâmplă cu tine?

Dintr-un colţ de laborator, Daniel Haniak mi-a zâmbit într-o doară:

— Bă, guştere, mă gândesc să mă las!…

— *Maître*, nu se poate!… am dat-o-ntr-a doua plural: Invenţiile pe care le-aţi mai putea… inventa… Lumea, în general…

Aproape că îmi venea să plâng!… Adio rata pe septembrie la submarin!

— Nu, mă! De psihologia asta! E o pseudoştiinţă pentru rataţi şi frigide!

— Uf! am răsuflat uşurat. Pentru câteva clipe mă gândisem că… am în faţă un mare geniu autodoborât…

— Stai liniştit! şi-mi arătă într-un sertar un dispozitiv cilindric ascuns într-un morman de şurubelniţe şi cutii de vaselină. ANTILUMEA! şi ochii îi prinseră a sclipi într-un joc debil jucăuş.

— Aşa se cheamă… chestia?

— Nuu!… Acolo duce! E un transportor individual de rezonanţă leptică…

Ca de obicei, nu l-am mai ascultat. L-am atins.

— Antilumea!… Vid? Antimaterie? Lume inversată?

— Nu! Nu-i aşa simplu! Nu-i vorba nici de antimaterie, nici de vreo inversare totală. Să nu crezi că acolo excrementele se mănâncă, cei buni de-aici, acolo-s răi, şi invers, cei răi aici, acolo-s nişte îngeri! *Antichtonul* este cu mult peste orice ţi-ai închipui! Destinaţia va fi cumva într-o breşă dincolo de oniric. Călătoria, deşi cred că va fi însoţită de nişte tulburări psihosomatice minore, va fi una revoluţionară pentru…

Ştiindu-i slăbiciunea, l-am întrerupt:

— Vezi că ţi-am adus o pungă cu tomate! şi l-am îndrumat forţat spre cumpărăturile din biroul meu de vizavi.

Am închis bine uşa după el, mi-am clătit niţel mâinile şi am cuplat golatérul şaterrat la una din fantele cilindrului ce părea că de-abia aşteaptă asta. Siguranţele au început să pâlpâie simetric şi în vârf s-a deschis ca un fel de borcan.

Circumspect, i-am atins marginea… Se simţea o puternică forţă de aspiraţie elicoidală. Mi-am luat inima-n dinţi şi am pus palma pe gura recipientului-pâlnie.

M-am trezit pe o plajă concav-inversă, vernil cu galben granulat, lângă o moluscă portocalie gigant. În depărtare-sus se aude un muget plăcut. Las nişte urme, de nici nu vreau să-mi închipui cum arăt!…

— Îţi place vara? aud ca o melodie dinspre moluscă.

— Nu există anotimpuri! Există doar soare, cer şi imaginaţie! şi zâmbesc… cred… Am vocea ca un imn triumfal zaharos cu mici rugozităţi.

— Nu ştiu ce vorbeşti! revine melodia moluştei. Eu întrebam de vară-mea.

Mă uit deodată cu dragoste la ghemul spinos vineţiu care-mi întinde nişte liane tăioase.

— Ţi-am adus un cotor! Ia uite cum îl mănânc!

Patru rădăcini solzoase planează înspre asfinţit.

Sunt ferugienii, bonţii, asalii şi pituşii care vin la întrunirea nocturnă a Zonei, găzduită de pământul Katal.

Un vânt aspru dulceag îmi trece printre perii gâtului lung, prea lung parcă…

Cad într-o letargie călduţ-rozalie, legănat de nişte laţe uşor înţepătoare.

Este altfel şi bine! Tot la umbră, nişte saioloţi acrişori crănţăne ca nişte sâmburi mari.

Deodată, dintr-un tunel empireumatic deschis în stânga pieziş apare o extensie mecanică quadridentică şi simt cum cocoaşa dorsală îmi este smulsă cu putere!

Când m-am trezit, răceala cătuşei îmi apăsa gamba… îmi prinseseră urma lăsată de transferul cinetic al trachierei ranforsate pe fluierul oblu cu branker.

În lumina slabă a încăperii soioase am distins nişte granguri.

— Domnule Babek!

— Spuneţi-mi simplu, Aeneus! am înşirat eu împăciuitor un rest de rânjet.

— Fie!… Aparatul era ilegal, prin urmare, folosirea lui ILEGALĂ! Din cauza sinesteziei inextricabile care a acompaniat transpunerea în…

Eram prea confuz ca să mă cert sau să fac asociaţii argumentative… Îmi verificaseră contul, facturile şi mă acuzau şi de fraudă, şi de încasarea nejustificată! a unor sporuri de periculozitate.

După ce au plecat, m-am uitat în oglindă şi am spart-o. Îmi rămăsese o faţă vişiniu-buhăită, de constipat, şi în gură îmi mai persista încă un gust metalic de stronţiu dat prin ceară…

În scurt timp am observat că mă umflu cam doi centimetri pe oră… şi mi-e o foame de înnebunesc!

Am mâncat chiuveta şi linoleumul. Am cerut un cuţit şi, până s-ajung să tai din gratii, l-am înghiţit pe nerăsuflate. Şi foile astea lăsate pentru declaraţie îmi fac cu ochiul!

Am dat cu pumnul în perete şi o gaură s-a căscat spre cealaltă celulă.

— Ce faci, bă?!

Era unul Lipyn, anchetat pentru spionaj economic.

— Astup-o, că după aia o-ncurci!

Nu mai este nevoie. S-au crăpat toţi pereţii din cauza noilor mele dimensiuni! Am ajuns cu ce-ar trebui să-mi fie cap undeva pe la etajul doi.

Sediul închisorii e demult sub mine şi beneficiez de o panoramă extraordinară a oraşului. Cu cei de la sol ţin legătura prin piloţii elicopterelor care vâjâie pe lângă mine zi şi noapte… E destul de interesant, cu excepţia evacuărilor pe care le-am generat.

Cam la o săptămână, am revenit instantaneu la proporţiile normale şi am avut putinţa unui alt punct de vedere: oraşul detenţiei mele era distrus, stâlcit şi adâncit, oamenii mă priveau îngroziţi. M-am cutremurat, dar am şi răsuflat uşurat… pentru o clipă!

Apoi… m-am expandat exponenţial…

Cercetătorii spun că Pământul descentrat va devia încet-încet de pe orbită. Ar fi apelat la Haniak, dar am înţeles că i-a zburat juma’ de creier când m-a recuperat din antichton. Resemnaţi, ei estimează că mă voi apropia de Soare şi se va produce o reacţie citrinică. Vor urma alte sisteme, galaxii, roiuri de galaxii, până când… nu ştiu!

Dar eu ştiu! Până la capătul Eternităţii! Apoi mă voi împrăştia în infinit, în miriade de conştiinţe primare, reluând ciclul, din nou!

…Şi toate astea, pentru că la cei cinci anişori, Daniel Haniak a primit un robot de jucărie furat de tatăl său maniaco-depresiv.

Da. Acum sunt sigur!

mai-iunie 2008.